

Vraćanje primljenog kod raskida ugovora

Vrhovno sud RH u svojoj odluci Rev 232/04 zauzeo je stav da obveze vraćanja onoga što je primljeno stranke se ne mogu osloboditi u slučaju raskida ugovora bez obzira na to tko je odgovoran za raskid. Obveza vraćanja u smislu odredbe čl. 210. st. 3. ZOO postoji i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Raskidom ugovora otpada osnova onoga što je primljeno. Tužena je primila svotu od 175.000 DEM po osnovi kupoprodajne cijene za poslovni udio u trgovačkom društvu i ta se osnova nije ostvarila, jer nije ni sklopljen kupoprodajni ugovor o prijenosu poslovnog udjela niti je poslovni udjel prenesen tužitelju.

Ovaj iznos tužena ne može zadržati ni po osnovi sporazuma među strankama po kojem bi za tu svotu tužitelj dobio u posjed i korištenje poslovni prostor u kojem bi obavljao ugostiteljsku djelatnost s tim da bi za četiri godine bio oslobođen plaćanja naknade (zakupnine), iz razloga što je ta osnova naknadno otpala (a što je nesporno jer tužena tvrdi da je tužitelj taj sporazum jednostrano raskinuo i napustio posjed poslovnog prostora te da se ona nalazi u posjedu).

Tužena se ne može osloboditi obveze vraćanja primljenog, a drugo je pitanje odgovornosti za eventualnu štetu one ugovorne strane koja je odgovorna za raskid ugovora koje se u ovom postupku ne postavlja. Predmet tužbenog zahtjeva je utvrđenje da je ugovor raskinut i zahtjev za vraćanje svote novca koja je primljena temeljem ugovora, a ne i zahtjev za naknadu štete protiv osobe koja je odgovorna za raskid ugovora.